

Jos in Oostenrijk – Achensee e.o.

Inhoud

1 Tegernsee	3
2 Wallberg	7
3 Spitzing-Sattel	11
4 Schliersee	15
5 Thiersee	20
6 Rotwand	25
7 Wendelstein	30
8 Kramsach	34
9 Brandenberg	39
10 Steinberg	43
11 Pertisau	47
12 Zwölferkopf	51
13 Gschöllkopf	55
14 Köglalm	59

1 Tegernsee

Om 16 uur in de middag kan ik een plekje gaan zoeken op camping Wallberg. Het is de enige camping, die aan het meer de Tegernsee te vinden is. De camping ligt aan de zuid-westkant van het meer in het plaatsje Rottach-Egern, een kleine 50 km onder München, in Zuid-Duitsland. Volgens de beheerder ben ik zo'n 12 EUR per nacht kwijt (met 5 EUR borg voor de klantenkaart), wat later toch een te lage inschatting bleek te zijn. Er is op het veld ruimte genoeg, maar de grootste uitdaging bestaat uit het vinden van een egaal stukje grond, dat enigszins waterpas ligt. Bovendien wil ik een gedeelte van de tent vrij houden om liggend in de tent van het uitzicht op de bergen te genieten. Na meerdere keren van plaats gewisseld te hebben, lijk ik eindelijk mijn draai te hebben gevonden. Hoogste tijd om het meer te gaan bekijken.

De naam van het meer vind ik lastig om te onthouden. Deze komt uit het oudhoog Duits, waarin "Tegarin Seo" groot meer betekent. Met een oppervlakte van ongeveer 9 km² is het te groot om er vandaag omheen te fietsen. De kerk van Rottach ligt bijna aan het water van het meer. Daar vandaan probeer ik zo dicht mogelijk langs het water naar het gelijknamige plaatsje Tegernsee te komen. Dat ligt ongeveer halverwege aan de oostzijde van het meer. Ik volg de bocht aan de onderzijde van het meer en vervolgens fiets ik langs het meer naar boven. Het wandelpad, dat helemaal om het meer heen gaat, is op de meeste plaatsen ook voor fietsers toegankelijk.

De eerste blikvanger van het plaatsje Tegernsee is het voormalige klooster met de twee torens. Het oudste deel van het gebouw stamt uit de 8e eeuw, maar veel onderdelen dateren van vele jaren later. Tegenwoordig heet het eenvoudig "slot Tegernsee", maar vroegere namen zijn Quirinus -of Benedictuskapel. Er is nu o.a. een brouwerij in te vinden. Een gezellig terras aan de voorzijde maakt onderdeel uit van een soort park, waar veel mensen een wandeling maken of op één van de vele bankjes van het uitzicht over het meer genieten.

Vlakbij het slot vind ik een ijszaak en daarmee is de eerste buit binnen: een heuse kogel in de smaak Mintze voor het luttele bedrag van 1 EUR 30. De **M** heeft zich ook al aan mijn aandacht opgedrongen. Na een lange dag in de auto kies ik voor de makkelijkste weg: ik schuif aan op het terras van de plaatselijk Mac in Rottach en werk de kippenvleugels naar binnen m.b.v. een heerlijk frisse vanille milkshake, afgewisseld met een gele "stengel" met een klodder mayo, die naar binnen wordt geschoven.

Als laatste zoek ik de bergbaan op die ik morgen wil benutten. Het gaat me 11 EUR kosten, maar om nu meteen een wandeling van vele uren voor de kiezen te krijgen, dat lijkt me geen goed idee. In ieder geval kan ik de kabelbaan morgen gemakkelijk terug vinden. Tijd om de rust op te zoeken.

Bij de tent aangekomen, zie ik dat een Duits stel hun tent pal tegen de mijne hebben geparkeerd. Precies aan de zijde, die ik voor het uitzicht vrij wilde houden. Waarom zo dicht op elkaar als er (nog) voldoende ruimte is? Dat is de vraag die zich voortdurend aan mij opdringt. Ik besluit de tent een stuk te verplaatsen, opzij en naar achteren. Als de boosdoeners later arriveren en zich bewust worden van de nieuwe situatie, laten ze mij weten het ook wel erg close te

hebben gevonden. Ongetwijfeld zal een egaal stukje grond en puur eigenbelang het motief achter hun daad zijn geweest. Later tijdens deze trip zal ik zelf de hoofdschuldige zijn ...

2 Wallberg

Het is in de ochtend heerlijk rustig op de camping. De zon laat zich nu al vaker zien dan gisteren. Ik ga op weg naar de bergbaan, waar ik de weg inmiddels van weet. Het dalstation ligt ook in Rottach-Egern, lang ben ik dus niet onderweg om er te komen. De rugzak neem ik uit de fietstas en ik pak een bidon met water voor onderweg. Zoals verwacht moet ik 11 EUR dokken voor een Bergfahrt. In een mum van tijd begeef ik me op een hoogte van zo'n 1600 meter.

Meteen valt het kleine kerkje op met het prachtige berglandschap op de achtergrond. Ik ga eerst eens bij het kerkje een kijkje nemen. De kapel heet officieel de Heilig Kreuz Kapelle en staat hier al een tijdje. In 1907 werd begonnen met de bouw en twee jaar later, in 1909, werd de kapel voltooid. De kerk ziet er nog als nieuw uit. Toch worden hier regelmatig diensten gehouden.

Dan ga ik op weg naar de top van de Wallberg. Deze ligt op ongeveer 1700 meter, dus ik moet een kleine 100 meter omhoog. Dat is in een half uurtje voor elkaar. Vanaf de top is een geweldig zicht op de bergen uit de omgeving. Ik eet een broodje met mijn rug tegen het kruis op de top van de Wallberg. Deze berg staat bekend om de vele paragliders, die hier vandaan aan hun vlucht beginnen. De thermiek moet op deze plaats onovertroffen zijn, bij de juiste weersomstandigheden uiteraard.

Ik zal gewoon te voet de weg naar beneden moeten afleggen. Tussendoor zijn regelmatig mooie uitzichtpunten te zien. Ik kan zelfs een blik op de camping werpen, om te controleren of er geen Duitser zijn tent tegen die van mij heeft gezet. Een kleine twee uur ben ik bezig mijn kuiten te spannen tegen de zwaartekracht, die mij voortdurend naar beneden duwt. Aan het begin van de middag keer ik terug bij de fiets. Ik heb nu ruim de tijd om een rondje om de Tegernsee te maken.

Er loopt een wandelpad met grind om bijna het gehele meer. Op slechts een enkele plaats is het fietsen verboden. Bijna overal mag ik tussen de wandelaars door manoeuvreren. Dat is een stuk leuker, dan de altijd drukke autoweg langs het meer. Aan beide zijden van het meer is deze weg vol met opgejaagde en haastige bestuurders. Het kost al moeite deze weg af en toe over te steken. Als het even kan probeer ik deze weg te mijden. Nog net op tijd weet ik aan het einde van de middag een ijsje in Rottach te bemachtigen. De verkoopster staat op het punt de boel te sluiten. Ik mag een bolletje groene appel op een Tüte bestellen en voor 1 EUR 30 meenemen naar het lege terras.

Op de camping ga ik deze keer mijn eigen maaltijd bereiden. Na de gedane inspanningen smaken de cup a soup en macaroni met vis toch ook prima. De koffie als toetje kan me zelfs bekoren. Naast mij is een wit volkswagenbusje komen staan, waarvan het kenteken de Nederlandse afkomst verraadt. Het heerschap van de auto zit met zijn rug naar de camping toe, blijkbaar van de omliggende bergen te genieten. Als ik later met hem aan de praat raak, blijkt het een geboren Dokkummer uit Friesland, die eigenlijk het platteland prefereert boven de bergen. Hij behoudt graag het overzicht. Zijn reis

gaat dan ook niet verder naar het zuiden. Over een aantal dagen rijdt hij naar de Chiemsee, ook in Duitsland.

In de avond fiets ik nog een keer naar de Tegernsee. Via de kerk van Rottach kan ik nu bijna blindelings de weg vinden. Zittend op een bankje constateer ik, dat meerkoeten ook heel goed ruzie kunnen maken. Langzaam zie ik de zon achter de horizon verdwijnen.

3 Spitzing-Sattel

Om half 10 ga ik op weg om het begin van mijn route te vinden. De weg naar Valepp kan ik het beste vinden door het dalstation van gisteren voorbij te rijden. Op deze manier kom ik op de rustige weg, het is niet veel meer dan een bosweggetje. Doorgaand verkeer zal deze weg niet snel opzoeken, het leidt namelijk nergens heen. Ik val even voor de eerste verleiding. Na Enterrottach dient de Rottach waterval zich aan. Ik loop een klein stukje van de route tot ik een glimp van het vallende water heb opgevangen. Dan keer ik snel terug naar de fiets om de eerste pas te nemen.

Deze is nauwelijks merkbaar en staat ook niet aangegeven. De Sutteralm en bijbehorende pas, op 1013 meter, bestaan blijkbaar alleen in de reisgids. De Suttersee is kennelijk zo klein, dat ik deze volledig over het hoofd heb gezien. Of is deze ook alleen maar bij de reisgids bekend? Wel heb ik de lift gezien, die naar Stümpfling moet leiden. Daarna gaat de weg omlaag tot ik bij het meest zuidelijke punt van vandaag ben aangekomen: Valepp. Een gehucht op zo'n 800 meter hoogte, waar ik even hulpeloos om mij heen sta te kijken. Zo moeilijk kan het toch niet zijn. Er kan maar één afslag zijn, dat is daar waar de Weisse in de Rote Rottach uitmondt, daar moet een weg naar links zijn, die leidt naar de Spitzingsee, maar ik zie geen afslag. Veel meer dan een kapelletje (met de naam Maria Hilfe) en een pension is hier niet te zien. Ik stel mijn vraag aan de enige fietser die ik tegenkom. Ik heb waarschijnlijk een afslag gemist en ben te ver naar beneden afgedaald. Ik draai om en kom al snel het beoogde kruispunt tegen.

Het staat er duidelijk aangegeven. Ik heb kennelijk zitten slapen. De weg gaat vervolgens weer omhoog.

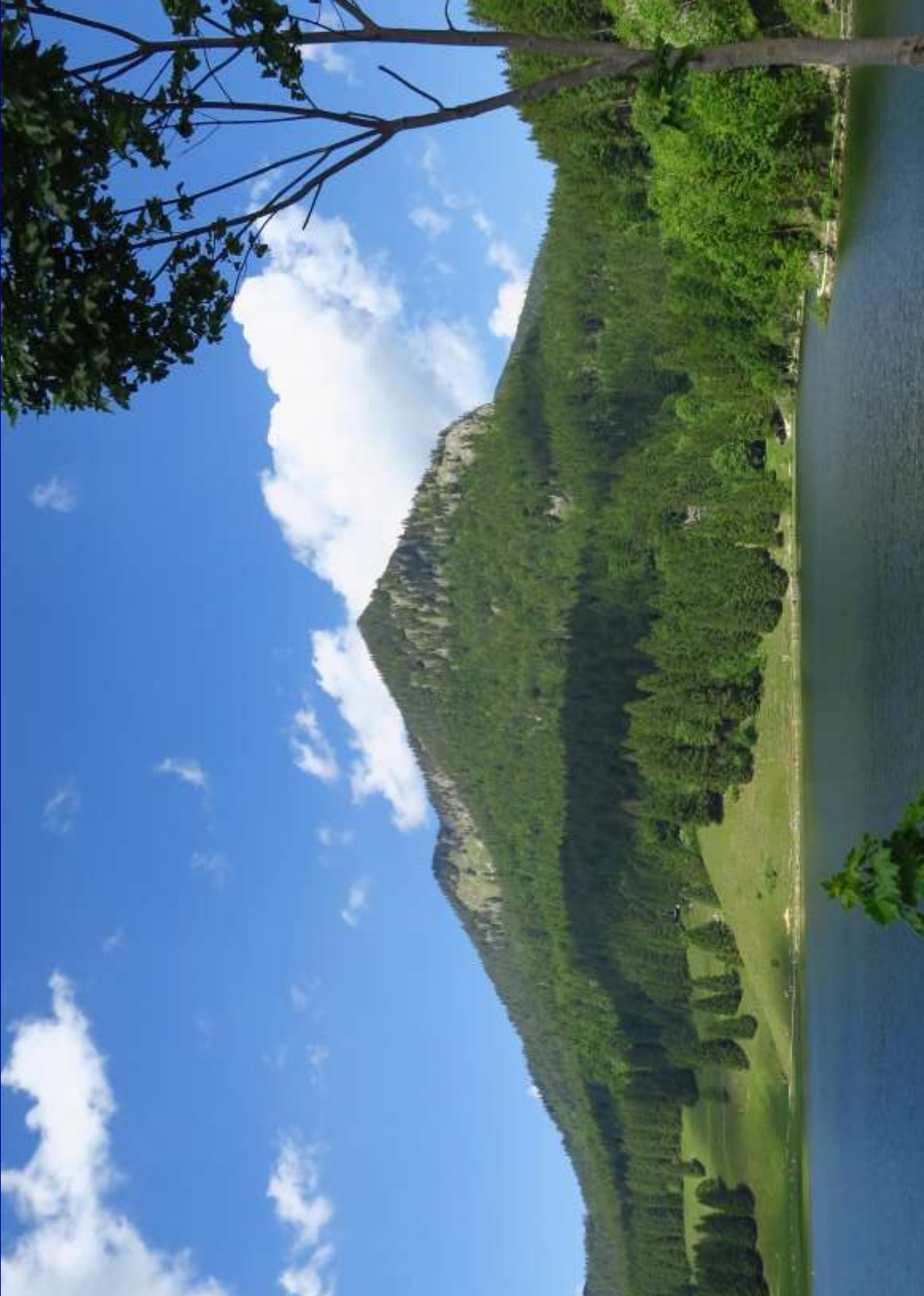
Bij het plaatsje en het gelijknamige meer Spitzingsee is er iets meer leven in de brouwerij. Een enkeling vermaakt zich op het water van het rustige meer. Hier moeten liften zijn, naar het westen (de Stümpflingbahn) en naar het oosten (de Taubensteinbahn), waar talloze wandelmogelijkheden zijn. Later zal ik er nog gebruik van maken. Nog even doorzetten, want na het meer komt de Spitzingsattel en hoger ga ik niet komen vandaag, dat is op 1127 meter. Al met al stelt de klim niet zo heel veel voor.

Nog voor ik het plaatsje Neuhaus binnen rij, zie ik het volgende en grotere meer al liggen. Het is de Schliersee en ook het eilandje in het meer kan ik al zien liggen. Aan dit meer ligt mijn volgende bestemming en met deze fietsroute verken ik alvast de omgeving. Aan de rechterkant passeer ik het meer en ga dan op zoek naar de camping, waar ik de komende dagen wil verblijven. Ook de noordzijde moet ik helemaal door en dan weer richting het water. Daar vind ik de camping pal aan het meer. Ik stap even de receptie binnen om te vragen of ik vanaf morgen een paar dagen op de camping kan staan. De beheerder moet erg lang nadenken, maar zegt toe dat deze mogelijkheid er is. Daar moet ik het voorlopig mee doen. Een mooi plekje aan het water is waarschijnlijk te hoog gegrepen.

Via het plaatsje Hausham zet ik koers richting Gmund. Ik vind aan de Mauracher strasse een Eiscafé, waar ik uiteraard even een pauze inlas voor het nuttigen van een kogel in de smaak cocco. Uit alle hoeken en gaten komen mensen naar deze plek om iets verkoelends tot zich te nemen. Het is niet zo ver meer tot ik de Tegernsee weer kan begroeten. Van drukke autowegen heb ik vandaag nog geen last

gehad, al ziet het er naar uit dat dit gaat veranderen. Zo plots het fietspad begon, zo plots is het ook weer afgelopen. Er worden ook geen verdere mededelingen gedaan, dan dat het fietspad hier eindigt. M.a.w. zoek het verder maar uit. Met tegenzin begeef ik mijn tussen de auto's, die soms wel 80 tot 100 km per uur rijden en duidelijk laten merken, dat zij ook niet blij met mij zijn, door op het moment van passeren nog even een extra peut gas te geven. Gelukkig kan ik al vlot een alternatieve weg kiezen, waardoor de rust terugkeert.

Op de camping is het weer een stuk drukker geworden. De vw bus van de Dokkummer staat er nog onaangeroerd. Aan de andere kant zijn er twee kleine tenten bij gekomen van individuele reizigers, waarvan de één wat spraakzamer is dan de ander. Degene die wel met mij wil praten is afkomstig uit Hamburg en is te voet naar deze camping gekomen. We laten wat van elkaars uitrusting zien, waarna ik een potje ga koken. Om het eten wat te laten zakken fiets ik in de avond weer naar het meer om de zon weer in de See te zien zakken.

4 Schliersee

Bij het verlaten van de camping aan de Tegernsee neem ik afscheid van de Hamburger. De Dokkummer ligt om 10 uur nog op één oor in zijn vw busje. Hem laat ik maar met rust. De rekening viel, zoals verwacht, tegen: er werd geen 12 maar 15 EUR per nacht gerekend. Men was vergeten de auto in rekening te brengen op de dag van aankomst. Na verwerking van deze klap toog ik als eerste naar de ALDI (bij de weg naar rechts) om een aantal dingen tot mij te nemen, die zonder koelkast niet beschikbaar zijn. Zoals wat fruit en een lekker koel vanilleyoghurtdrankje. In stijl neem ik afscheid van de ijszaak in Tegernsee.

Het is een peulenschil om naar de Schliersee te rijden en daarom nog wat vroeg om me bij de camping aan te melden. Ik fiets eerst een rondje om het meer en ontdek gedurende deze bezigheid, dat er ook hier een kabelbaan te vinden is. Wellicht kan ik er de middag doorbrengen. De ergste spierpijn van de eerste wandeling is voorbij en ik wil nog meer wandelingen maken tijdens deze trip. Bij het dalstation aangekomen meen ik iets leuks te zeggen tegen een man die bij de lift staat. Hij blijkt echter geen medewerker te zijn. Hij staat te wachten tot (één van) zijn kinderen met de rodelbaan naar beneden komt, waarschijnlijk om een foto te maken. Hij staat helemaal niet te wachten op een Hollander, die meent leuk te moeten zijn en hij laat dat duidelijk blijken door geïrriteerd ijszig voor zich uit te blijven staren. Een klein beetje humor, het is bij de meeste Duitsers ver te zoeken.

De entreprijs voor de gondel bedraagt slecht 5 EUR voor een tochtje naar boven. Het is een oud en beetje krakkemikkig gondeltje, maar deze doet zijn werk naar behoren. Ik zal naar beneden moeten lopen, want ik heb een enkele reis geboekt. Boven bij de Schliersbergalm eet ik eerst een broodje. Er is een zwembad met prachtig blauw water. Daar vandaan moet je ook een schitterend zicht hebben op het meer. De wandeling naar beneden volgt een soort panoramaweg. Iedere keer is er weer een prachtig uitzicht op het plaatsje Schliersee, de kerk(en) en het meer. Telkens uit een net iets andere hoek. Ik kan in de verte zelfs de camping zien liggen. Mijn tent staat er alleen nog niet.

Daar gaan we snel wat aan veranderen. Als ik beneden ben, zoek ik de auto weer op en rij naar de camping, waar ik me ga aanmelden. Het is inmiddels zo rond een uur of zes. De campingbaas moet hard nadenken om de afspraak van gisteren weer boven water te krijgen. Ik mag mijn tent op een groen veldje achter op de camping neerzetten, maar de auto mag daar niet staan. Ik mag uitladen, door de auto vlak voor het veld neer te zetten. De auto kan ik later bij de ingang van de camping parkeren. Het veld is (nog) zo goed als leeg. Er staat nog één andere tent. Ik wil eigenlijk mijn tent aan de rechterkant plaatsen, ware het niet dat er een smerige geur hangt. Ik hoef niet lang te zoeken, eer ik de bron ervan heb gevonden. Daar zet ik de tent dus niet neer. Dan maar een ander plekje zoeken, iets minder waterpas, tegen de achterkant van het weiland. Ik probeer de uitwerpselen van een hond met wat bladeren te verwijderen, maar dat lukt niet helemaal. Ik vind een paar stukjes hout, die ik op de plek des onheils leg, om te voorkomen, dat ik er toch per ongeluk in stap.

Als de tent staat, de maaltijd is bereid en verorberd, begeef ik mij opnieuw naar het meer. Gewapend met wat pinda's en een biertje

waag ik mij over het steile weggetje richting Schliersee. Bij het meer zoek ik een bankje op een mooi plekje. Ik ben absoluut niet de enige, bijna alle bankjes zijn bezet. Er is een avondconcert georganiseerd en daar zijn heel wat mensen op afgekomen. Zelfs een paar bootjes in het meer hebben hier aangelegd om er iets van mee te krijgen. Ik neem de tijd alles om mij heen waar te nemen onder het genot van pinda's en een biertje. Het is de eerste keer, dat ik 's avonds iets te nuttigen heb na het eten.

Als de schemer gaat intreden begeef ik mij weer naar de camping. Daar wacht mij een verrassing. Het veld waar ik eerst nog bijna als enige had plaatsgenomen is inmiddels bezaaid met tenten, spullen, mensen en fietsen. Allereerst staat er nu een redelijk grote tent in de hoek. Die behoort aan een drietal dames van een jaar of 15, die hun vleugels hebben uitgeslagen en voor het eerst hun toevlucht tot een tent hebben genomen. Ik waarschuw hen nog voor de hondenpoep. Als ik naar hun tent kijk, zie ik dat het kwaad al is geschied: precies in het midden van de ingang van hun tent zie ik een paar stukjes hout liggen. Ja, geen wonder dat ik ze hoor klagen over stank. Ze zitten nog geen meter van mijn tent oeverloos te kletsen en te eten.

Dan de andere vijf tenten. Die behoren aan jongelingen die op de fiets aan een soort kamp deelnemen. Eén van hen is zo vriendelijk mij te vertellen over hun plannen. Uiteraard heb ik al lang laten blijken, dat mijn rust in alle toonaarden is verstoord. Ik blijf tot een uur of elf naast mijn tent zitten, tot de drie dames aanstalten maken om naar bed te gaan. Het heeft geen enkele zin in de tent te gaan liggen als iedereen hier nog druk bezig is. Het lijkt erop, dat ook de groep jongens het grote tafellaken op de grond met alle etenswaren gaan opruimen en hun tent gaan opzoeken. Tot laat in de avond hoor ik de jongens praten en klagen over stank van hondenpoep. In de loop van

de nacht begint het ook nog eens heftig te regenen. Het verstoort de rust in de tent naast mij, waar de dames aan het waterscheppen zijn geslagen. In mijn eigen tent druppelt het ook zo af en toe. Tegen de ochtend wordt het eindelijk weer stil ...

5 Thiersee

In de ochtend is van de drie meiden uit de grote tent naast mij niets te vernemen. Van de jongens zie ik er af en toe één zijn slaperige hoofd buiten de tent steken om vervolgens naar de wasruimte af te druipen. Voordat de drukte weer losbarst ben ik al onderweg voor mijn twee fietstocht tijdens deze trip. Via het plaatsje Neuhaus volg ik de 307 tot aan Bayrischzell, het eindpunt van de trein uit München. Voor mij begint het daar eigenlijk pas. De afslag naar de Spitzingsee en de lift bij Niederhofen naar Wendelstein laat ik rechts en links van mij liggen. Ik neem de afslag naar het zuiden die het Ursprungtal in gaat. De weg gaat over de gelijknamige pas op zo'n 850 meter. Deze vormt tevens de grensovergang tussen Duitsland en Oostenrijk. Er is geen enkel toezicht, ik moet zelfs zoeken naar een aanduiding, dat ik op de pas ben aangekomen. Het is wellicht een gouden tip voor migranten ...

De weg is zeer rustig, doorgaand verkeer heeft hier ook niets te zoeken. Iets voor het plaatsje Landl zie ik het kleine weggetje uit de reisgids, dat naar de Sonwendjoch leidt. Het is een tolgeweg. De slagboom is gesloten en er staat een automaat voor de aanschaf van een ticket. De weg gaat achter de slagboom in een rap tempo omhoog. Voor vandaag is dit voor mij geen optie.

Aan klimmen ontkom ik na het plaatsje Landl toch niet. Op aanraden van de reisgids kies ik voor de weg door Hinterthiersee. Deze zou een mooi zicht bieden op de Thiersee en het Wilder Kaiser gebergte. Dit zicht krijg ik echter pas, als ik Hinterthiersee al ruimschoots

gepasseerd ben, maar het is zeker de moeite en de korte omweg waard. De mensen in Thiersee zijn allemaal netjes gekleed. Ik realiseer het me vrij laat, maar het is een nationale feestdag vandaag, zowel in Duitsland als in Oostenrijk. De Sacramentsdag (tweede donderdag na Pinksteren) wordt hier op grote schaal gevierd. Er is geen winkel open, nou ja, bijna geen winkel, zal niet veel later blijken. Het feest staat in het teken van de Heilige Processie en is gebaseerd op een Rooms Katholieke traditie, waar men hier (nog) veel waarde aan hecht. Het draait vooral om brood (de hostie) en wijn, die het lichaam en bloed van Christus symboliseren. Luther vond de feestdag zeer afkeurenswaardig.

Ik daal helemaal af tot ik aan het meer ben gekomen. De camping, waar ik over een paar dagen wil overnachten, ga ik nu niet opzoeken. Ik vermoed alle tijd vandaag nodig te hebben om de route te voltooien. Na Thiersee is het een lange tijd afdalen tot ik in Kufstein ben aangekomen, de stad met de oude vesting die op afstand al te zien is. Ik twijfel of ik nog door zal rijden tot in het centrum. Het is niet voor het eerst dat ik hier ben. Ik ga dan ook niet verder dan een bezoekje aan het pompstation. Daar bestel ik een paar broodjes, o.a. voor morgenochtend. Veel gelegenheid zal er niet meer zijn om deze aan te schaffen. Ik moet er wel anderhalve minuut op wachten, omdat deze nog in de magnetron liggen. Het lijkt voor de verkoopster een eeuwigheid, maar ik kan rustig mijn flesje cola opdrinken.

De route gaat verder in noordelijke richting via de 131, een vrij drukke weg met veel autoverkeer. Om de drukte te ontlopen ga ik op zoek naar de Innradweg. Als ik daarvoor de kaart sta te bestuderen vraagt iemand uit een auto waar ik naar op zoek ben. Ik zeg hem een Radweg te zoeken, waarop hij antwoordt dat deze er niet is. Ik geloof hem niet en kom ook snel een bord, tegen dat mij verwijst naar de Inntal

Radweg. Via een aantal flinke kronkels over een onverharde weg, die een tijd parallel aan de autoweg loopt, kom ik eindelijk op de weg naast de rivier de Inn. Deze volg ik een tijdje, tot ik me realiseer, dat ik deze weg niet te ver naar het noorden moet volgen. Wanneer ik er dan weer af kan, is de vraag die mij vervolgens bezig houdt. Er lijkt voorlopig geen ontkomen aan. Ik doe navraag en even later blijkt het ook zo te zijn: er komt een afslag naar Oberaudorf. Daar moet ik weer op de 131 proberen te komen. Vervolgens moet ik deze bij Niederaudorf weer verlaten om in westelijke richting op Bayrischzell aan te koersen. Daar waar de trein naar München van start gaat.

Voordat het zover is moet ik een flink stuk klimmen. Bij het plaatsje Wall zoek ik het terras van een restaurant op om even uit te rusten. Daar ga ik mij te buiten aan een echte Apfelstrudel met vanille Eis en een cola. Vanaf het terras is een waanzinnig uitzicht te beleven. Ze praten hier over het Kaisersicht (vanwege het zicht op de Wilder Kaiser).

Bij het plaatsje Tatzelwurm maak ik een korte wandeling om bij de waterval te komen. Daarna mag ik weer een heel stuk klimmen om uiteindelijk op het hoogste punt van vandaag te komen: Sudelfeld op bijna 1100 meter. Het laatste stukje voor Bayrischzell mag ik weer afdalen. Vervolgens komt de weg die ik vanmorgen in tegenovergestelde richting heb gereden. Toch presteer ik het om bij Aurach de verkeerde kant op te rijden. Als ik het bord van Fischbachau zie, gaat er bij mij een lampje branden. Helaas moet ik een heel stuk terug om uiteindelijk weer op de 307 te komen. Mede door dit soort blunders is de route net iets te lang geworden. Het weer is intussen een stuk slechter geworden. Er vallen buien met onweer en flink wat regen. Ik kan nog net voor de tent een blik met eten opwarmen, maar naar het meer fietsen zit er vanavond niet in. Ik rust

vanavond gewoon eens lekker uit in de tent. Ik vraag me opnieuw af, waar komen die lekkende druppels in de tent toch vandaan? Dat kan niet alleen door condensatie komen en wat doe ik eraan? Het is stil op de camping. Het lijkt erop dat de drie meiden vroeg in de slaapzak zijn gekropen, waardoor ik ook wat uurtjes slaap kan inhalen.

6 Rotwand

Een aanvulling op het ontbijt nuttig ik aan de Schliersee, waar nog nauwelijks iemand te zien is. Een enkeling loopt er rond om de hond uit te laten. Op deze langste dag wil ik het dalstation van de Taubensteinbahn met de fiets bereiken. Daarvoor moet ik nu dus de afslag naar rechts nemen naar de Spitzingsee. Ik begin opnieuw aan de klim naar de Spitzingsattel, nu echter vanaf de andere zijde. Ik beleef dezelfde mooie uitzichten op de Schliersee, als eerder deze week. Iets voorbij deze pas ligt de Spitzingsee. Aan het begin van het meer aan de linkerkant moet de Taubensteinbahn te vinden zijn. Voor een tientje wordt ik naar 1600 meter hoogte gebracht. Daar is het eerste doel de Taubenstein Gipfel, op ongeveer 1700 meter.

Deze top ligt boven op een rots en vergt wel wat klimwerk. Toch is het klusje snel geklaard. Daarna volg ik de wandeling naar het Rotwandhaus. Een vrouw die ik tegenkom begint plotseling aan mij te vertellen dat zij teruggaat. Zij vindt het maar niets, dat dreigende onweer. Onweer in de bergen, daar moet ze duidelijk niets van hebben. Mij vallen vooral haar enorme armkwabben op, die driftig trillen tijdens haar verhaal. Dat het weer onbestendig is, had ik ook al geconstateerd. Wachten tot het onweer losbarst lijkt mij echter geen goed idee. Al ken ik de omgeving waarin ik mij nu begeef niet, deze is te mooi om voor eventueel dreigend onweer te verlaten.

Ik vervolg mijn weg naar het Rotwandhaus. In de verte zie ik de hut en tevens restaurant al liggen. Het pad kronkelt er naartoe. Aan de

andere kant van het grote terras vind ik een bankje, waar ik geen bestelling hoef op te geven. Daar ga ik op mijn gemak een broodje smeren en opeten en bespaar daarmee heel wat euro's. Er komen altijd weer nieuwe uitdagingen om de hoek kijken. Eigenlijk wilde ik vooral afdalen, maar nu de top van de Rotwand zo dichtbij is, kan ik dat eigenlijk niet voorbij laten gaan. Dus zet ik me schrap voor nog een klim. Nu naar de top van de Rotwand dus. De lucht blijft dreigende vormen aannemen. Er zitten donkergrijze exemplaren bij. Op bijna 1900 meter hoogte toucheer ik het kruis op de Rotwand. Het Rotwandhaus ligt nu ver onder mij. Ik moet er weer naar terug, want de wandeling naar het dal begint bij de berghut. Deze gaat grotendeels door het bos, waardoor er niet zo heel veel uitzichten meer te beleven zijn.

Als ik een paar uur later bij de Spitzensee aankomt, moet ik heel diep nadenken, over de plek waar ik mij fiets had neergezet. Ik dacht dat ik er al was, maar ik moet nog een heel stuk langs het meer lopen en zelfs een tunnel door om deze terug te vinden. Op het moment dat ik het sleuteltje in het slot steek, begint het flink te regenen. Ik vind een schuilplaats bij de overdekte halte van het busstation. Het is een mooie gelegenheid om even naar mijn remmen bij het voorwiel te kijken. Er is een toilet vlakbij, dus ik kan zo mijn handen wassen. Ik zet er nieuwe remblokjes op en stel deze wat beter af. Ze lijken beter te werken. Het is te riskant met alleen werkende achterremmen af te dalen. Inmiddels zijn de schoonmakers voor het toilet gearriveerd en zij hebben de deur op slot gedaan. Dat heb ik weer. Nu kan ik mijn handen nog niet wassen. Ik gebruik het laatste water uit mijn bidons om ze toch een beetje schoon te krijgen. Gehuld in regenpak en laarzen begin ik aan de afdaling. De regen wordt langzaam wel iets minder.

Als ik in Schliersee aankom is het weer harder gaan regenen. Ik schuil op een overdekt terras bij een pizzarestaurant. In regenpak gehuld geef ik mijn bestelling op. Het is niet koud. Natte kleding is op dit buitenterras niet zo erg. Een pizza, een Weissen, een paar bolletjes ijs en tenslotte een bak echte koffie verder, het weer is er niet door veranderd. Inmiddels ben ik niet meer de enige op het terras. Een mijnheer met een boek onder de arm is aan de tafel naast mij gaan zitten. Hij is ook te gast op de camping en heeft een plaatsje aan het water van het meer weten te bemachtigen. Erg tevreden is hij daar niet over, want 's nachts maken kwakende eenden een enorm kabaal. Ik weet niet wat erger is: kwekkende pubers in een tent naast je, of kwakende eenden.

Inmiddels zit ik al een uur of twee op het terras, de regen gaat onverminderd door. Ik stap op de fiets en rij naar de camping. Daar duik ik de tent in en inspecteer meteen of de boel niet drijfnat is geworden. Het valt mee, maar er komen nog steeds druppels water naar beneden. Ik probeer te achterhalen waar het water naar binnen komt. Ik denk dat ik het weet. Het zijn waarschijnlijk de plaatsen, waar twee naden over elkaar lopen, waar het water naar binnen kan komen. Leuk om te weten! Nu even repareren, in de stromende regen. Dat gaat natuurlijk nooit lukken, maar er is iets anders wat ik kan proberen. Het is wel een beetje raar gezicht, maar zoveel tenten staan er niet meer. Nu maar afwachten of er nog steeds druppels naar beneden vallen. Zoals ik al dacht ... het blijft kurkdroog in de tent.

De meiden in de tent naast mij zijn er overigens niet meer. De tent is verdwenen. Ik ben als enige overgebleven op het veld. De trein die zijn komst al fluitend aankondigt, hoor ik diverse keren langs denderen. Op een camping is er altijd wel iets om je over op te winden, zeker als je voor langere tijd aan de tent gekluisterd bent. Nu hoor ik de stem

van een man, ergens anders op de camping, voortdurend klinken, alsof hij aan het omroepen is bij een sportdag van school. Dat gaat tot in de kleine uurtjes door. Ik besluit midden in de nacht toch eens te gaan kijken. Hij heeft geen microfoon aan zijn mond, maar ze praten wel erg luid voor dit tijdstip, dat laat ik hen weten ook. Vol verbazing vraagt hij of het storend is. Nee, ik ben voor de lol mijn tent uit gekomen! Daarna val ik eindelijk in slaap.

7 Wendelstein

Bij de afrekening van de kosten voor de camping blijkt, dat ik 18,50 EUR per nacht kwijt ben. Dat is voor een bescheiden plekje op een slecht onderhouden grasveld voor een kleine tent zonder auto best een fors bedrag. De douche met stopknop, waarbij de tijd gewoon door bleef lopen, moest apart worden betaald. Ik neem afscheid van de Schliersee, door nog even plaats te nemen aan het water. Ik spreek de eenden streng toe na het verhaal van de kampeerder gisteren. Op weg naar de camping aan de Thiersee kom ik langs Osterhofen, dat is vlak bij Bayrischzell, waar een kabelbaan naar de Wendelstein gaat. Al is de entree niet gering (15,50 EUR), hopelijk is het toch de moeite waard.

Het bergstation ligt op ongeveer 1700 meter. Er ligt een mooi kerkje, dat in 1890 is gebouwd en onlangs grondig is gerestaureerd. Het moet de hoogst gelegen kerk van Duitsland zijn. Velen willen hun huwelijk laten inzegenen op grote hoogte. Er is zelfs een dienst aan de gang, ontdek ik als ik even binnen wil kijken. Dat laat ik nu maar achterwege. Ik kan kiezen uit een Gipfelwandeling (20 minuten) of een Panoramawandeling (40 minuten) om aan de top van de Wendelstein Gipfel te komen. Beter is een combinatie van de twee. Via de Gipfel naar boven op ruim 1800 meter en met de Panoramawandeling naar beneden.

Het is bewolkt, maar op sommige punten kan boven de wolken uit worden gekeken. Het is verbazingwekkend hoe ver het zicht reikt. Tijdens de panoramawandeling is een deel van het traject van de

elektrische tandradbaan te zien. Deze spoorlijn is ongeveer 7 km lang en gaat door tal van tunnels en over allerlei viaducten. Het startpunt van de trein is in Brannenburg. Voor mij was het handiger de gondel uit Bayrischzell te nemen. Een kleine twee uur heb ik nodig om helemaal in het dal te komen.

In de buurt ligt een bekende bedevaartkerk, in Birkenstein, die ik ook nog even ga bezoeken. Via de kruisigingsweg omhoog kom ik bij de kerk, die nog regelmatig wordt bezocht door grote groepen bedevaartgangers. Gelukkig zijn het nu enkelingen, die bij de kerk te vinden zijn. De schilderijen in de entree van de kerk zijn prachtig. In de kerkruijnte staat het genadebeeld van Maria bij het altaar. Dit is de grote blikvanger tussen alle pracht en praal, omgeven door meer dan 90 beelden van engelen. Het licht blauwe sterrenplafond loopt door naar een bovenliggende verdieping.

In Fischbachau ontdek ik een ijszaakje, waar ik natuurlijk even voor pauzeer. Daarna rij ik naar de camping bij de Thiersee, op Oosterrijks grondgebied. Samen met de campingbeheerder loop ik naar de twee plaatsen, die hij in de aanbieding heeft. De ene plek is rustig, maar wat achteraf gelegen. De andere plek ligt in het midden van de camping en biedt een klein beetje zicht op het meer. Ik kies voor de laatste, ook al is deze slechts voor één nacht beschikbaar. Daarna kan ik op de plek er tegenover gaan staan. De mensen die deze plek nu in gebruik hebben, zullen morgen vertrekken.

Als de tent staat en klaar is voor gebruik stap ik op de fiets om wat boodschappen te doen. Het lijkt erop, dat het ook vandaag niet droog blijft. Als ik nog wil koken bij de tent dan moet ik daar niet al te lang mee wachten. Terwijl ik bezig ben een blik met eten op te warmen begint het al te druppelen. Ik kan nog net de maaltijd voor de tent nuttigen. Daarna is het gedaan met het droge weer. Ik moet een groot deel van de avond in de tent doorbrengen. Ik heb geen zin in gespetter in de tent. De wind is gaan liggen, dus het moet kunnen. De regenjas is inmiddels opgedroogd en deze leg ik vakkundig over de plekken, waar twee naden elkaar kruisen. De maatregel fungeert prima als noodoplossing. De hele avond en nacht blijft het flink regenen, maar in de tent is en blijft het lekker droog.

8 Kramsach

Even van plek wisselen. Dat was de bedoeling voor vanmorgen. Naarmate meer details van deze "deal" bekend worden, pakken deze niet bepaald in mijn voordeel uit. De tent moet uiterlijk om 10 uur van deze plaats af, om de plek vrij te maken voor de nieuwe gasten. De mensen, die weggaan en nu nog op de andere plek staan, dat is recht tegenover mij, hebben tot 13 uur de tijd gekregen om de tent droog in te pakken. Dat betekent, dat de tent eerst op een tijdelijke plek moet staan en dat de auto naar de parkeerplaats bij de ingang moet. Later vandaag kan ik dan de tent op de definitieve plaats zetten.

Het is leuk dat de beheerders van de camping, een man en een vrouw, beiden alleraardigste mensen overigens, het hun klanten zo naar de zin willen maken, maar dat doen ze niet voor mij. Dus kan ik maar één conclusie trekken en dat is het na één nacht hier voor gezien houden. Heel veel plannen had ik ook niet in dit gebied. De Thiersee had ik tijdens de fietstocht al gezien. Het is bovendien regenachtig weer. Een mooie gelegenheid om op het gemak naar de volgende bestemming te rijden.

Vanaf de camping loop ik nog even naar het meer om in gedachten afscheid te nemen. Dan ga ik afrekenen, een beschaafd bedrag van 15 EUR 10. Allereerst rij ik naar Kufstein, waar ik moet oppassen niet op de snelweg terecht te komen, want ik heb geen vignet aangeschaft. Dat is ook niet nodig, als ik niet de A12 maar de 171 ga volgen. Daar moet ik redelijk snel weer vanaf om bij de eerste bestemming voor

vandaag te komen, dat is het plaatsje Mariastein. Langs de weg zie ik de rots al liggen waar het gebouw op staat. Bij de plaatselijk brandweer is een parkeerplaats, maar voor kerkbezoekers is in het plaatsje zelf nog een aparte parkeerplaats. Daar zet ik de auto neer. Over de kruisigingsweg loop ik naar de kerk en wandel de binnenplaats op, waar een aantal mensen hebben plaatsgenomen. Zij lijken ergens op te wachten. Er druppelen meer mensen binnen. Het is niet zo vreemd, op zondagmorgen rond een uur of 10. Er gaat een dienst beginnen. Ik controleer nog even of de kerk vrij toegankelijk is en vraag het aan iemand die, zoals het lijkt, toch ook niet voor de dienst is gekomen, gezien zijn outfit. Hij bevestigt mijn vermoeden. De deur om binnen te komen bevindt zich naast de inmiddels gearriveerde priester, die de dienst is begonnen. Ik kan proberen stiekem achter zijn rug naar binnen te glippen. Er zit echter niets anders op dan afwachten tot de dienst is afgelopen.

Ik wandel een beetje in de omgeving van de kerk. Op een bankje ergens hogerop heb ik een mooi zicht op de binnenplaats en kan ik (het einde van) de dienst mooi volgen, zonder er deel van uit te maken. Als het meisje als misdienaar de enorme klok een por heeft gegeven, is dat het signaal dat de dienst voorbij is. De mensen staan op en gaan terug naar de parkeerplaats. Ik loop nog net niet als een speer naar de bewuste deur om het gebouw van binnen te gaan bekijken.

Het is een vijfhoekige toren met 142 treden te gaan naar diverse ruimtes en verdiepingen. Het betonnen gebouw van meer dan 40 meter hoog is in de 14e eeuw gebouwd op een 14 meter hoge rotsput, destijds om toezicht te houden op het verkeer. De werkelijke ruimte voor de diensten, de bedevaartkerk met de naam Gnadenkapelle, bevindt zich op de bovenste verdieping van het gebouw. Daar staat een uit hout gesneden Madonna met kind als middelpunt van het altaar. Op een verdieping lager is een kruiskapel en een ridderzaal met cassettenplafond te bewonderen. Er is ook een schatkamer, die is helaas zonder rondleiding niet te bezichtigen.

Nadat ik alle openbare ruimten in het gebouw heb bekeken, keer ik terug naar de auto en vervolg de smalle weg boven het Inntal. Het is nauwelijks voor te stellen, dat dit vroeger de hoofdweg was naar Innsbruck. Het eerste meer in dit gebied, dat ik zie liggen, is de Reintaler See. Voor de camping moet ik doorrijden tot aan de Krummsee. Ik vind mijn nieuwe verblijfplaats aan de rechterkant van de weg. Het is een ruime camping waar ik de grote tent opzet. Mocht het goed bevallen, dan kan ik hier de rest van de week blijven.

Met de fiets volg ik de weg die net boven langs de meren loopt. Aan het einde van de Reintaler See daal ik af naar Kramsach, via de Neudegger Höhenweg, langs een mooi kapelletje bij Angerberg, de kerk in Voldöpp en de Weidachkirche. Tot aan de rivier de Inn. Over de brug ligt het sfeervolle plaatsje Rattenberg met prachtige gevels aan de weg langs de rivier. Ik ben hier een paar jaar geleden al eens geweest, sommige delen uit het centrum ken ik nog wel terug. Via kleine weggetjes, waaronder delen van de St. Jakobsweg, keer ik terug naar Kramsach, waar ik nog net voor sluitingstijd een ijsje weet te scoren. Voor 1.40 EUR kan ik een stracciatella kogel verorberen op het verlaten terras.

Dit is alvast het toetje van de maaltijd die gaat volgen met goulashsoep en macaroni met mais. Bij een kiosk bij de brug in Rattenberg heb ik een koud biertje aangeschaft. Na de maaltijd volg ik het weggetje tussen de Krumm -en Buchsee, waar je eigenlijk niet mag fietsen. Deze weg loopt door tot onder de Reintaler See en gaat helemaal tot het einde van het meer. Daar zijn nog twee campings te vinden. Aan de rand van de camping heb je een schitterend zicht op het meer. Zou ik (toch weer) voor de verkeerde camping hebben gekozen?

9 Brandenburg

De week is goed van start gegaan met een strakblauwe lucht. Ook op deze camping zijn er mensen, die op de tijdstippen dat het rustig hoort te worden juist lijken te ontwaken en menen te moeten gaan schreeuwen. Als eerste rij ik vandaag naar de plek waar de kabelbaan zou moeten vertrekken. Daarvoor moet ik het noordwesten van Kramsach aanhouden. Dat komt goed uit, want de fietsroute die ik voor vandaag gepland heb, gaat daar van start.

Ongemerkt ben ik in het Mariatal uitgekomen, waar een mooie kerk staat opgesteld. Ik neem een kijkje binnen in de kerk en constateer, dat er een dienst aan de gang is. Dat is niet voor het eerst tijdens deze trip. Het interieur ziet er prachtig uit. Om bij de kabelbaan te komen, moet ik aan de andere kant van de rivier zien te komen. Ik fiets een stukje verder, waar een viaduct over het water is, die ik ook met de fiets kan betreden. Daarna moet ik een klein stukje terug.

Als ik bij het dalstation ben aangekomen van de Sonnwendjochbahn, zie ik al direct, dat hier geen spoor van leven is te bekennen. De prijslijst die ik zie hangen dateert van 2014. Volgens mijn reisgids gaat hier een stoeltjeslift in twee etappes het Rofan gebergte in, met tal van wandel mogelijkheden. Er hangt een kaart, waarop ik kan zien waar het tussenstation ligt en waar het bergstation uiteindelijk moet zijn. Het is vergane glorie. De stoeltjeslift is er nog wel, maar is niet meer in bedrijf. Waarschijnlijk is de kabelbaan dermate verouderd, dat het niet meer verantwoord was om deze in bedrijf te houden. Dit heeft ook

gevolgen voor mijn verblijf hier. Ik kan vanuit Kramsach dus niet (meer) in het Rofan gebergte komen, zonder de auto te gebruiken. Hoe het verder gaat, dat zal later deze week blijken. Voorlopig concentreer ik mij op de route van vandaag.

Ik volg de weg in de richting van de kerk, waar ik vandaan kwam en houd deze richting voorlopig aan. Het is de weg die naar de Tiefenbachklamm voert. Ik kan me heel goed voorstellen, dat hier een kloof te bezichtigen is. Ik hoor het geruis van de rivier naast en onder mij. Aangezien de weg al een tijdje omhoog gaat, zal deze door de bergen lopen. Ik zie mensen hun auto langs de weg parkeren, vlak bij het begin van de wandeling door de kloof. Ik vraag een Nederlands echtpaar of de entree naar de kloof gratis is. Volgens hen is het een vrij toegankelijke wandeling. We hebben het nog even over de lach van Rutte, waar we allemaal een beetje zat van zijn om daarna weer onze eigen weg te gaan.

Voor mij gaat deze voorlopig naar boven, richting Pinegg. Hoewel de weg voor auto's toegankelijk is, is er nauwelijks één te zien. Zoals wel vaker tijdens deze trip, de weg leidt nergens naartoe. Dat maakt deze route juist zo interessant. Bij het plaatsje Aschau zie ik een paar fietsers bij een bruggetje afstappen en water tappen uit een slang waar water uit stroomt. Zij geven stellig aan dat het drinkwater is. Zij kunnen het weten, want zij komen van het plaatsje hierboven. Voorlopig zal ik geen toilet tegenkomen, dus dit tappunt komt mij wel van pas. Er volgt nog een pittige beklimming, voordat ik bij Pinegg ben aangekomen.

De weg naar Steinberg is lastig te vinden. Daar had mijn reisgids al voor gewaarschuwd. De wegen worden hier steeds smaller. Voordat ik er erg in heb, ben ik bij het begin van de Kaiserklamm aangekomen. Dat is een stuk te ver naar het noorden. De volledige route die ik wil rijden, ga ik vandaan niet meer redden. Ik besluit de weg naar Brandenburg te volgen. Het is een kortere route, welke bestaat uit een kleiner rondje, maar het is hier overal prachtig. Zeer regelmatig is er een doorkijkje met schitterende vergezichten.

Als ik een korte tunnel ben door gereden zie ik op zo'n plek met uitzicht een kerktoren opdoemen. Dat moet het plaatsje Brandenburg zijn. Het is een superklein dorpje schitterend gelegen met heel veel ruimte er omheen. De weg gaat nu vooral omlaag en langzaam komt de Brandenberger Ache weer in beeld. In de buurt van Kramsach zie ik mensen op stenen plateaus midden in de rivier genieten van de zon en het verkoelende water. Ik neem even later plaats tussen de stenen aan de rand van de rivier en steek mijn voeten in het koude water. Er is een hittegolf voorspeld voor deze week en deze is vandaag begonnen. Tijd dus om het hoofd (en de voeten) koel te houden.

Deze keer zoek ik in Rattenberg een ijszaak op. Ook schaf ik een prei aan met een blikje bier voor de maaltijd bij de tent. Ik geniet op een bankje van het stromende water van de Inn en vergeet bijna op weg naar de camping nog even naar de fresco op een oude molen te letten. Als ik er langs rij, valt de prachtige tekening mij direct op. Het Frans-Beierse leger driuift af, na een nederlaag tegen het Tiroolse leger, ergens in de 19e eeuw. Echt weer voor een bruine bonenschotel is het niet, maar het smaakt met de verse prei en het drankje prima.

10 Steinberg

*"... daarna buigt onze vervolgroute af in de richting van Steinberg. Nog twee
alleenstaande boerderijen en dan lijkt de wereld echt op te houden. Maakt u zich geen
zorgen, ook al komen er nogal wat scherpe bochten en gaat het naast de weg soms steil
omlaag naar de diep onder u ruisende Steinberger Ache. De weg blijft steeds verder
gaan en verrast met voortdurend nieuwe en prachtige vergezichten op de piekenmuur
van de Rofan."*

Het zijn deze woorden uit de reisgids, die in mijn hoofd en fantasie nagalmen, waardoor ik er vandaag vroeg bij ben en persé het gedeelte naar Steinberg wil fietsen, ook al moet ik daarvoor het eerste gedeelte bij de Tiefenbachklamm na gisteren opnieuw omhoog klimmen. Nadat ik bij de Spar met een (te oude) meloen mijn fruitgehalte wat heb opgevijseld, laat ik mij niet meer afleiden om de geplande route te voltooien. Deze keer hoef ik niet te zoeken naar de juiste afslag naar Steinbergen ik weet een watertappunt te vinden, waar ik heerlijk vers, koel en fris water in mijn mond en de bidons kan laten lopen. Of het moet zijn, die ene fietser die ik tegenkom, vlakbij de afslag naar Steinberg. Hij is van de andere kant gekomen en reageert nogal enthousiast. Als ik hem laat weten, dat ik na Steinberg de reguliere weg ga nemen, zegt hij, dat de route die hij heeft gevolgd de mooiste was, die hij ooit heeft gezien. Als ik naar de route op zijn kaart kijk, zie ik dat deze nog verder omhoog gaat en als een zwarte route is gemarkeerd. Hij is op een elektrische fiets en heeft twee batterijen bij zich. Daar moeten we beiden wel even om lachen. Ik laat me (vandaag!) niet verleiden, al hoor ik het hem een paar dagen later nóg zeggen.

Ik volg de aanwijzing van het gele wandelbordje op door de stijgende weg naar Steinberg te nemen, daar waar ik gisteren te ver ben doorgereden. Bij de laatste boerderijen die ik tegenkom is de smalle weg nog verhard. Als ik echt de laatste boerderij achter mij laat, passeer ik een slagboom en duik via een onverhard pad het bos in. Het pad kronkelt tussen de bomen door. Af en toe komt een verfrissend beekje op de weg uit. Regelmatig kan ik tussen de bomen door naar het landschap langs de weg kijken. Het Rofan gebergte komt steeds beter in zicht. Na een klein uur verschijnt het bord van het plaatsje Steinberg. Het duurt dan nog even, voordat ik links van de weg de kerk en huizen van het plaatsje zie liggen. Erachter liggen de toppen van het prachtige Rofan gebergte. Het is alsof er naast mij een mooie natuurfilm wordt afgespeeld. Het blijkt echter de realiteit, die iedere minuut weer een iets ander aanzien heeft.

De eerste plaats die zich na Steinberg aandient is Achenal, gevolgd door Achenkirch. Ik moet nog iets verder doorrijden naar het plaatsje Achensee. Daar is de eerste camping te vinden, gelegen aan de bovenkant van het gelijknamige meer. Het meer is inmiddels ook vol in beeld gekomen. Ik ga even langs bij de receptie om te informeren of op dit caravanpark ook tenten welkom zijn. De dames achter de receptie zijn niet erg scheutig met informatie. Ik begrijp uit hun reactie, dat er ook een veld is voor het plaatsen van een tent. Dat is wat ik voorlopig wilde weten. De kans dat ik voor deze camping ga kiezen is vrij klein, al weet je het nooit! Ik vervolg de route die langs het uitgestrekte meer naar het zuiden gaat.

Op het eerste terras langs het meer, neem ik plaats om een colaatje te drinken. Dan volg ik de weg langs het meer, die speciaal voor fietsers en wandelaars is aangelegd. De weg gaat langs de tunnel voor de auto's

en af en toe flink omhoog en omlaag, als de omgeving wat ruiger begint te worden. Er zijn zeilers, surfers en vooral aan de zuidelijke kant van het meer, ook kite surfers aan het werk. Halverwege het meer vind ik de tweede camping. In een benauwd hokje, dat dienst doet als receptieruimte, verneem ik dat er nog wel plek is voor een kleine tent. De auto zou ik dan elders moeten parkeren. Ik ga een kijkje nemen bij de strook langs het water. Met stenen bielzen zijn de grenzen van de plaatsen aangegeven. Veel meer dan een kleine tent kan er inderdaad niet staan, in de schaduw direct aan het water. Ik heb geen zin om weer te wachten bij de receptie, reserveren was volgens de dame ook niet nodig, dus ik ga verder. Aan de zuidkant van het meer ligt het plaatsje Maurach, waar ik de derde camping bezoek. Ook hier is voldoende plaats voor een eventueel verblijf.

Als ik het meer achter mij laat, wacht mij een spectaculaire afdaling. Op weg naar de Innradweg, richting Wiesing en Jenbach, volg ik een gravel pad dwars door het bos. Een lange tijd kronkelt het pad steil naar beneden (400 meter in ongeveer 4 km). Ik hoef net niet af te stappen, maar ik moet voortdurend druk uitoefenen op het achterwiel en knijp me het ongans in de remmen. Dit gaat een lange tijd zo door. Ik kan me niet herinneren ooit een dergelijke langdurige steile afdaling te hebben gereden. Als ik dan eindelijk het laagste punt heb bereikt, kan ik (opnieuw) de rivier de Inn volgen. Deze brengt mij vanzelf in het plaatsje Rattenberg. Daar zoek ik een restaurant op om een hapje te eten, het is inmiddels avond geworden. Ik kies voor een gerecht met kip en rijst met een halve liter Weissen, de eerste tijdens deze trip en een ijsje toe. Daarna zoek ik nog even een bankje op aan de weg langs de Inn tot de zon achter de bergen verdwijnt en ik terugkeer naar de camping.

11 Pertisau

Met een klein beetje weemoed vertrek ik van de huidige camping. Ik had er een mooi afgeschermd plekje in de schaduw. Of dat opnieuw gaat lukken, dat moet ik afwachten. Vanwege geplande activiteiten is het toch handiger om te verkassen. Ik ben 64,80 kwijt voor drie nachten, dat is ruim 21 EUR per nacht, zonder gebruik te maken van een stroomvoorziening. Daarmee is het de duurste camping tot nu toe en ook wel een motief om mijn heil elders te gaan zoeken.

Drie campings aan de Achensee heb ik reeds bezocht. Dan blijft er nog één over. Die bevindt zich een beetje tussen de twee plaatsjes in het zuiden in. Officieel behoort de Karwendel camping bij Maurach, maar het ligt ook in de buurt van Pertisau en is niet direct aan het meer gelegen. Nog voor de middag kom ik er aan. De beheerster van de camping moet ook de bar en het restaurant draaiende houden. Als er even gelegenheid is, loopt ze met me mee om mogelijke plaatsen aan te wijzen. Aan de achterkant van de camping zijn de meeste schaduwrijke plekken te vinden. Zij wil dat ik daar de auto niet naast, maar voor de tent neerzet. Dan heb ik aanzienlijk minder ruimte. Er is nog een andere mogelijkheid: tussen twee bomen in, echter niet helemaal in de schaduw. Daar mag ik wel de auto gewoon naast de tent zetten, want alle ruimte tussen de twee bomen mag ik gebruiken. Zo komt ze mij toch een beetje tegemoet. Ik besluit deze plek te nemen. Voor 19 EUR per dag ben ik goedkoper uit, dan op de laatste camping. Vanaf zaterdag geldt een ander tarief, omdat dan het hoofdseizoen begint. Een beetje vreemd, op 30 juni. Dan moet ik

opeens 26 EUR per nacht gaan betalen. Ik schrijf me in voor een aantal dagen. We zien wel hoe lang ik het hier volhou. Een Duitser, ook net aangekomen, zet zijn tent in de hoek, in de schaduw. Hij is hier vooral om (met een soort parachute) van de berg af te springen.

Op de fiets vertrek ik naar het meer. Tijdens de fietstocht van gisteren heb ik al een deel van Maurach gezien. Het andere plaatsje aan de overkant van het meer is voor mij nog volslagen onbekend, dus koers ik op Pertisau aan. Bij Seespitz staat een echte stoomtrein opgesteld met passagiers aan boord. Als ik gisteren had geweten, dat deze trein het traject naar Jenbach van ongeveer 7 km aflegt, het gedeelte met het enorme verval, met een maximum snelheid van 30 km per uur en dat je na reservering ook de fiets mag meenemen, dan had ik de trein nog niet genomen. Allereerst vanwege de prijs (24 EUR enkele reis), want de Achenseebahn rijdt al sinds 1890 en heeft blijkbaar heel wat prijsverhogingen doorgevoerd in die tijd. Daarnaast had ik de bewuste afdaling met de fiets ook niet willen missen.

Bij Pertisau neemt het aantal toeristen flink toe. De rondvaartboot komt er aan en vertrekt hier weer en er zijn veel restaurantjes langs het wandelpad aan het meer. Er is zelfs een uitzichttoren gebouwd voor een mooi zicht over het meer. De aanlegsteigers voor de boten worden door zanaanbidders benut als ligplaats. Bij de eerste ijszaak sla ik toe. Een kogel met bananenijs met chocolade. Niet één kogel, nee, dit is hooguit een halve kogel, die ik op het lullige wafeltje mee krijg voor het luttele bedrag van 1 EUR 50. Als ik later besluit elders nog een ijsje te nemen, omdat mijn ijslust nog niet is bevredigd, moet ik zelfs 1 EUR 60 betalen en krijg ik een iets grotere kogel kokosijs op een lullig kinderhoortje.

Het meer, met een omtrek van ongeveer 25 km, rond fietsen zit er niet in, want al snel verschijnt er een verbodsbord voor fietsers. Dit is aan het begin van de zuidwest kust richting noorden, als het wandelpad het bos in gaat en daarna flink gaat stijgen en dalen. Dan maar op zoek naar de kabelbaan, die ergens van start moet gaan in Pertisau. Deze bevindt zich in de buurt van de kerk en deze gaat het Karwendelgebergte in. Zoals verwacht kost een enkeltje 12 EUR en kan ik met een klantenkaart wel 1 EUR korting krijgen. Omdat er bij de plaatselijke supermarkt geen simpel preitje te krijgen is, kom ik met twee tomaten op de camping aan. Ik draai het blik met eten open en warm de rijst met saus en vlees op. Tussen de happen met eten door moet ik heel wat capriolen uithalen om de muggen van het lijf te houden. Mijn voeten zitten al onder de rode plekken. In de avond vlucht ik naar het meer, waar de beestjes echter ook te vinden zijn. De beste remedie is op de fiets blijven zitten en een beetje wind vangen. Na een mooie zonsondergang zoek ik mijn toevlucht tot een plek achter het horrengaas in de tent.

12 Zwölferkopf

Er is al vroeg bedrijvigheid op de camping. Door de aangrenzende vakantiehuisjes, waar complete families of vriendengroepen in zijn getrokken, zijn het niet altijd de kampeerders waar de geluiden vandaan komen. Als eerste doe ik wat boodschappen zodat ik ook tijdens de dag iets te eten bij me heb. Ik vertrek lopend vanaf de camping met de rugzak op. Hopelijk heb ik voldoende water op zak. Via een wandelpad, dat gedeeltelijk door het bos gaat, loop ik naar Pertisau. Langs het water van de Achensee zijn nog weinig mensen te zien.

Aangekomen bij het dalstation van de Karwendelbaan schaf ik een enkele reis naar boven aan. Dat kost mij 11 EUR 50 met de korting meegerekend. Geduldig wacht ik tot de gondels mij naar boven brengen. Op de Zwölferkopf zijn niet alleen wandelaars afgekomen. Het is ook een geliefde plek om te paragliden, vanwege de gunstige omstandigheden. Er worden trainingen gegeven en uiteraard kun je hier, wel of niet onder begeleiding, naar beneden vliegen. Het zicht op de Achensee is verbluffend. Ik kan het plaatsje Pertisau onder mij zien liggen. Tevens kan ik het hele meer naar het noorden overzien.

Ik begin aan de wandeling naar het dal. Oorspronkelijk was het de bedoeling om via het Tristenaudal te lopen, maar dat verandert al snel. Het lijkt me leuker om af te dalen met zicht op het meer. Die mogelijkheid komt al snel, waardoor ik van het plan afwijk. Er zijn regelmatig plaatsen met vergezichten, waarbij ook de zuidelijke kant

van het meer in beeld komt. Ik kan het plaatsje Maurach probleemloos zien liggen. Een kleine twee uur heb ik nodig om op mijn gemak terug in het dal te komen. Het is warm en zonnig. Gedurende de wandeling terug naar Maurach is het een stuk drukker geworden lang het water van het meer.

Ik loop helemaal terug naar de camping, om daar spullen mee te nemen voor een eventuele duik in het verfrissende water. Met de fiets keer ik terug naar de Achensee. De auto van Tsjechen staat weer op het bekende plekje: in de schaduw, niet ver van de camping. Nu is de auto leeg en verlaten, maar ik heb een man, vrouw en drie (Husky) honden waargenomen, die ongetwijfeld de nacht in de auto doorbrengen. Toen ik er vanmorgen vroeg langs fietste zag ik één van de honden, vanuit de achterbak, naar buiten kijken. Er is inmiddels ook een groep Tsjechen op de camping aangekomen. Zij staan ongeveer in het midden van de schaduwrijke zone. Tot mijn verbazing staat op de plek van de Duitser, die ik toch echt in zijn auto (zonder tent) zag vertrekken vanmorgen, een andere tent. Zou het één met het ander te maken hebben?

Mijn animo om te zwemmen neem lichtelijk af, als ik op een bankje aan het water heb plaatsgenomen en daar een paard en een hond te water worden gelaten. Uit alle macht probeert men het paard aan het zwemmen te krijgen. Wat het paard vooral doet, is een hele grote boodschap in het water laten vallen. De begeleider probeert met een schepje het meeste ervan op te scheppen en aan wal te gooien. Dat ze zelf drijfnat is geworden, boeit haar totaal niet. Mijn zwemlust is zo goed als verdwenen door het voorval. Het zal zo'n vaart wel niet lopen, in het grootste meer van Tirol van zo'n 10 km lang en 1 km breed en op sommige plaatsen wel 133 m diep, maar toch ...

Ik heb nog een blik chili op voorraad. Met de muggen is het nog steeds niet gedaan. Ik zoek mijn heil in de avond dan ook opnieuw aan het meer. Daar zie ik de Tsjechen met hun drie honden lopen. Twee van de drie honden zijn gemuilkorfd. Een aantal kite surfers weet echt van geen ophouden. Als de zon ondergaat, zijn er nog steeds twee fanatiekelingen bezig. Het is een bijzonder zwoele avond. De lucht kleurt rood door de ondergaande zon. De weerspiegeling van de lucht in het water zorgt voor prachtige taferelen. Op de camping zie ik de Tsjechen met de honden bij hun landgenoten zitten.

13 Gschöllkopf

Om vijf uur in de ochtend hoor ik de motorrijder uit Liechtenstein naast mij zijn tent afbreken. Toen ik hem gisteren gedag zei, keek hij me aan alsof hij wilde zeggen: bemoei je met je eigen zaken. Hij gaat er alweer vroeg vandoor, want een uurtje later wordt de motor gestart en rijdt hij weg. Zo is er op deze camping iedere ochtend wel wat te beleven.

Deze keer ga ik met de fiets naar het dalstation. Nu niet in Pertisau (de Karwendelbaan), maar in Maurach, de Rofanbaan. Het Rofan gebergte bestrijkt het gebied ten oosten van de Achensee tot aan Steinberg. Toen ik aan dat dorpje voorbij fietste, zag ik de toppen, die ik vandaag van naderbij zal zien. Het is ook meteen de duurste bergbaan, waar ik tijdens deze trip gebruik van maak. Met korting kost het mij 16 EUR 50 om op een gerieflijke manier op 1830 meter te komen. Doe ik dat niet, dan heb ik al mijn energie verbruikt op het moment dat ik boven kom, waar het juist interessant begint te worden.

Bij aankomst op het bergstation is de omgeving al indrukwekkend. Recht voor mij rijst een hoge top naar boven, terwijl er verderop nog tal van bergtoppen zijn, die proberen mijn aandacht te krijgen. Ik heb mijn plan al min of meer gemaakt en hoop daarmee een goede keuze te hebben gemaakt. Ik kijk nog even op de kaart of mijn plannen realistisch zijn en of er eventueel zich betere alternatieven voordoen. Ik blijf bij mijn keuze en begin dus aan de beklimming van de Gschöllkopf. Het is het hoogste punt, dat skiërs in de winter met een

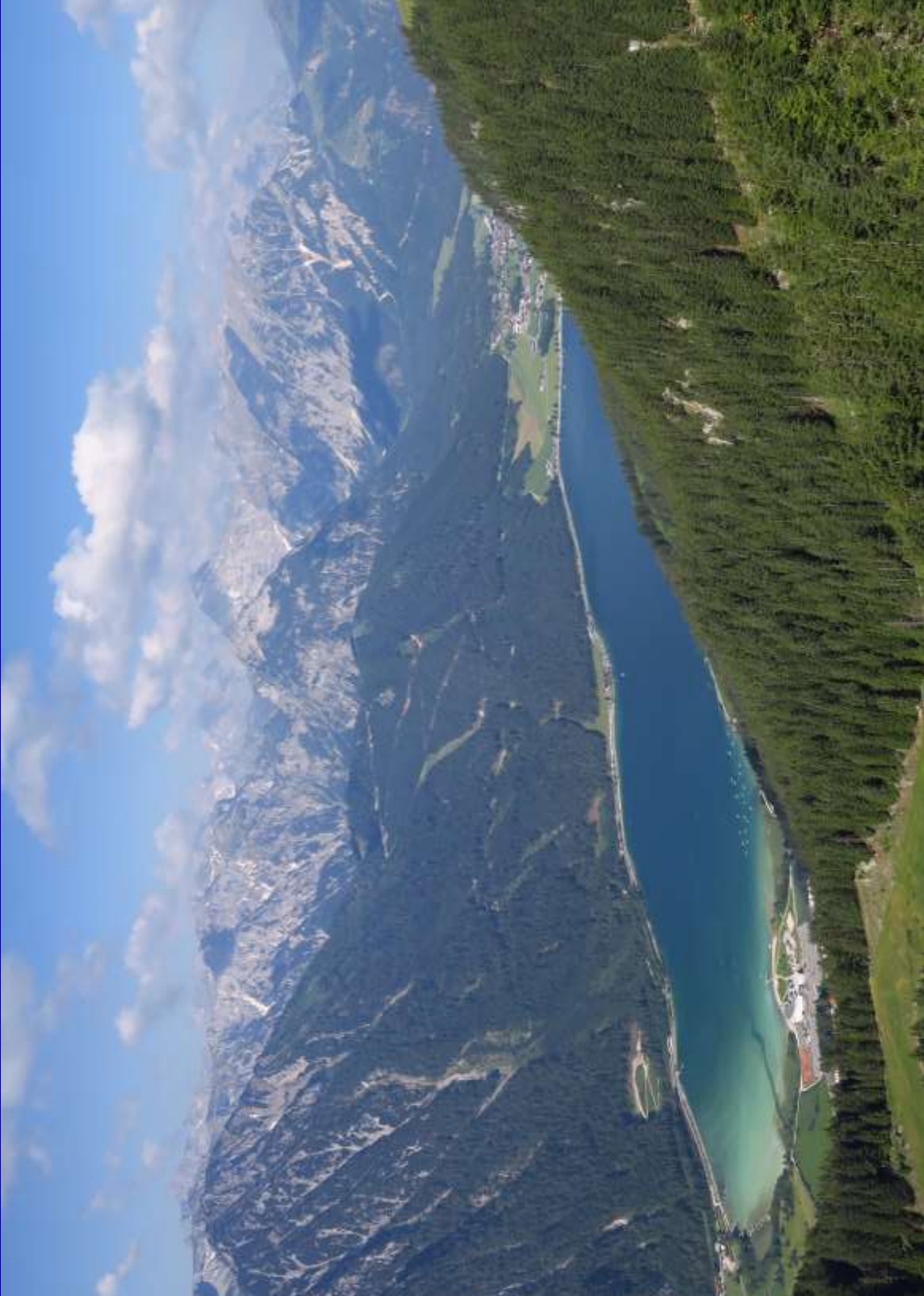
lift kunnen bereiken. Er is een 360 graden uitzichtplatform en voor de liefhebbers kun je er in een soort adelaar naar beneden glijden. Ik hou het beschaafd en beperk mij tot de wandeling naar het platform. Daar is een prachtig uitzicht te beleven. De bergtoppen zijn herkenbaar in beeld gebracht op een kaart, die rondom het platform is aangebracht. Zo zie ik duidelijk de Rosskopf en de Rofanspitze liggen. Deze ga ik niet beklimmen, omdat dit zo'n twee uur extra vergt. In dat geval had ik een retourtje moeten kopen en dat vind ik weer te prijzig.

Ik had gehoopt een andere weg terug naar het bergstation te nemen. Deze heb ik echter niet aangetroffen, dus loop ik dezelfde weg terug om daarna aan de afdaling te beginnen. Het is absoluut geen saaie wandeling over een gravel pad door het bos. Het zijn smalle paadjes met zicht op mooie bergflanken, die mij heel vaak op een punt brengen, waar een grandioos zicht op de Achensee te beleven is. Laat dat nu precies het doel van mij voor deze wandeling zijn. Ik ben dan ook in mijn sas, als ik diverse keren op zo'n mooi punt uitkom. In het lagere gedeelte van de wandeling zijn ook nog twee watervallen te zien. Zeker de eerste, de Dalfazer waterval is erg mooi en biedt heerlijke verkoeling, want het is warm. Ook de Buchauer waterval is de moeite waard. Het laatste deel van het pad gaat zigzaggend tussen de koeien door naar beneden. Uiteindelijk gaat het niet helemaal goed, want ik kom te snel bij Maurach uit en moet nog een heel stuk langs de weg lopen om bij het dalstation te komen, waar mijn fiets op mij staat te wachten.

Even langs de camping om iets aan mijn uitrusting te doen (lenzen in, (water)schoenen mee etc.) en daarna volg ik de weg lang de Achensee, deze keer niet naar Pertisau, maar naar het plaatsje Achenskirch. Deze weg heb ik voor een groot deel al eens gereden. Toen was het nog niet zulk mooi weer en ik ben veel indrukken van toen alweer vergeten. Ik

passeer twee campings en het is erg druk langs het water. Regelmatig zie ik golfkarretjes van de camping rijden om mensen en spullen op te halen. Er wordt veel gezeild en gesurft, af en toe moet ik oppassen niet verstrikt te raken in de touwtjes van kitesurfers, die hun zeil op de weg hebben gelegd. In Achenkirch neem ik een stracciatella ijsje voor 1 EUR 40. Aan de dame vraag ik naar de aanwezigheid van een supermarkt, die ik ondanks haar aanwijzingen niet kan vinden. Wel zie ik nog een mogelijkheid een boerenijsje te nemen. Dat laat ik (deze keer) maar achterwege.

Dezelfde weg rij ik ook weer terug om bij de bekende supermarkt in Maurach nog wat inkopen te doen voor de maaltijd. Daardoor kan ik macaroni met lente uitjes eten met een verfrissend biertje en heb ik voor het eerst zelfs een toetje, dat o.a. bestaat uit banaan en chocolade. Hoewel het deze keer sterk afkoelt in de avond, breng ik een gedeelte ervan toch weer aan het water van het meer door. In de avond begint het naast mij pas weer gezellig te worden als de Duitse burens diep in gesprek raken en blijkbaar de tijd vergeten.

14 Köglalm

Als ik dan toch de tent moet afbreken, de grote tent morgen vroeg afbreken is geen optie, dan kan ik net zo goed een andere camping opzoeken. De prijzen op deze camping rijzen vandaag de pan uit, want het hoogseizoen is begonnen! Ik heb het hier ook wel gezien, dus ga ik de rekening betalen. Een bedrag van 58 EUR voor drie nachtjes, ik kan er niet aan wennen. Bij de Imbiss ga ik nog even boodschappen doen. Daarna volg ik de weg langs de Achensee naar het noorden. Met de auto heb ik hier nog niet gereden. Halverwege het meer stop ik bij de camping met de smalle plaatsen aan het water.

Ik wacht geduldig tot ik aan de beurt ben in het krappe kantoortje van de receptie. De dame achter het bureau is heel stellig: er is geen plekje op de camping meer vrij, ook niet aan het water, ook niet voor alleen een kleine tent, ook niet voor slechts één nacht. Het is duidelijk wat mij te doen staat. De laatste mogelijkheid is het caravanpark aan de bovenkant van het meer. Voor de tweede keer stap ik hier de receptie binnen.

Deze keer zijn de dames een stuk mededeelzamer. Eén van de dames gaat zelfs met mij mee, om een geschikte plek op de "Panoramawiese" te vinden. Dat doen we niet lopend, maar in een soort golfkarretje. Blijkbaar gelden voor dit vervoermiddel andere regels, want de rotonde steekt zij gewoon dwars over. Vervolgens rijden we het veld over, tot er een geschikte plek is gevonden. De tweede mogelijkheid lijkt me wel wat, al moet ik ruimte vrijlaten voor nog arriverende

auto's. Het is één groot veld zonder plaatsaanduidingen of grens markeringen. Alles staat dan ook dwars door elkaar. Tijdens de terugtocht naar de receptie vraag ik naar de prijs voor één nacht. Alsof ze mij een geweldig aanbod doet, noemt zij een bedrag van 22 EUR. Ik heb weinig keus, de andere camping zal vol, dus ik ga akkoord. Het was in ieder geval een mooi tochtje met de golfwagen.

Ik zet de auto vlak naast een camper. Het lijkt erop, dat de eigenaars met de burens aan de andere zijde een gemeenschappelijke zit plek hebben. Zij zullen het vast niet erg vinden als mijn auto er een beetje dicht tegenaan staat. Als de tent is opgebouwd en ingericht ga ik beginnen aan de laatste fietsroute. Deze is geïnspireerd door de man met de elektrische fiets, die nogal lyrisch deed over deze weg. Het is eigenlijk een route voor de mountainbike, maar ik ga het gewoon proberen. Lukt het niet, dan keer ik om.

De route begint langs de 181 net boven de Achensee. Route nummer 461 is zwart, moeilijk dus, maar het eerste gedeelte is een aparte route, nummer 402, en deze is rood. In ieder geval is de weg onverhard en gaat deze, zoals verwacht, omhoog. Het pad kronkelt er flink op los en gaat dwars door het bos. Soms is er een opening tussen de bomen aan de kant en zijn er heerlijke vergezichten te beleven. Naarmate ik hoger kom, is ook de Achensee weer in beeld. Het is pittig, maar te doen. Ik hoef niet overdreven druk op het achterwiel uit te oefenen en ik slip niet weg. Slechts een paar korte stukjes zijn iets te pittig. Tenslotte heb ik geen echte mountainbike, de echt zware routes, daar is mijn

fiets onvoldoende voor toegerust. Met name de banden en het aantal versnellingen zijn hiervoor niet toereikend.

Eerder dan verwacht komt een bergalm in zicht. Het blijkt inderdaad de Köglalm, het eindpunt van de eerste route en bijna het hoogste punt van de totale route (1430 m). Bij de hut lopen geiten en kippen rond. Het terras is bijna vol. Ik kan nog aanschouwen op een bank, waar twee dames hebben plaatsgenomen. Vreemd genoeg hebben ze hier geen cola, maar wel een variant; een mix met vruchtensap, niet eens echt ijskoud. Het is in ieder geval goed tegen de dorst. Inmiddels zijn de twee dames opgestapt en nemen twee mountainbikers naast mij op de bank plaats. Ook voor hen is het parcours onbekend, dus veel wijzer word ik niet. Ik ga proberen de route te vervolgen. Ik moet een tijdje zoeken, waar de route nu verder gaat. Uiteindelijk blijkt het een weg die waanzinnig naar boven loopt. De route zou inderdaad nog iets omhoog gaan, maar in dit tempo! Het is voor mij reden om terug te gaan. Als het zo steil wordt, dat ik moet afstappen en zelfs niet fietsend terug kan keren, dan riskeer ik het niet.

Via dezelfde kronkelende weg keer ik terug naar de camping. Eerst een boerenijsje halen. De prijs valt vies tegen: met 1 EUR 70 wordt zelfs het record van deze trip verbroken. Opnieuw word ik met een kinderhoortje opgezadeld. De laatste middag breng ik door langs de Achensee, niet liggend in het water, maar op de fiets. Er is zoveel te zien langs de weg aan het meer, dat ik nog een keer helemaal tot aan Maurach rij. Niet één, maar twee paarden krijgen zwemles op het bekende plekje. Hier keer ik om en fiets deze weg nog een keer de andere kant op. Een geschikt plekje om rustig te zwemmen vind ik deze keer niet, het is overal even druk, of de plek is moeilijk te bereiken. Bij terugkeer op de camping zie ik dat de mensen naast mij hun auto hebben verplaatst. Ze vonden het waarschijnlijk iets te close!

De drukte bij het restaurant van de camping valt mee. Ik kan zelfs plaatsnemen aan een tafel met zicht op het meer. Even denk ik dat de ober gevoel voor humor heeft, maar zijn gezicht gaat al gauw in de bekende plooi. Ik hoef niet lang te wachten op mijn bord met patat en chicken wings, mijn glas met Weizen is nog niet eens leeg. Als ik nog een toetje neem, vragen mensen of zij bij mij aan tafel mogen zitten, waarop ik vraag of er geen tafels meer vrij zijn. Die zijn er wel, alleen hebben deze geen zicht op het meer. Ik ben benieuwd of zij het ook hadden gevraagd, als ik hier met meer mensen had gezeten. Tijdens de nacht weet ik redelijk wat uurtjes slaap te pakken. Om half zes ga ik naar de luxe wasruimte. Het zijn aparte cabines met een douche en wastafel met heel veel ruimte. Voordat ik vertrek zie ik een luchtballon de camping naderen. Heel leuk dat voor dit afscheid is gezorgd, wie weet keer ik hier ooit nog eens terug.

Achensee

De trip tijdens de laatste twee weken van juni 2019 begint aan de Tegernsee, in het zuiden van Duitsland. Via de Schliersee en de Thiersee, inmiddels op Oostenrijks grondgebied, is de grootste van de vier, de Achensee, de eindbestemming van deze rondreis. Op zes verschillende campings worden de nachten doorgebracht. De dagen worden vooral gevuld met fietstochten en wandelingen.

De eerste week viel er regelmatig heftige regen, vaak met onweer. In de tweede week was het vooral erg warm en zonnig.

